

Δὲν τὸν ἐγνώρισα ἐκεῖνον, ποῦ τάφος ἄρπαξε, γιατί,
Γιατί μὲ τὸ χρυσάφ' ἡ Λύρα τόσο συγχὰ δὲν περπατεῖ
Ὅμως ὁ κόσμος ὅλος ξεύρει τὸ χέρι τὸ εὐσπλαγγικόν
Ἐλέους μυρωδιὰ προδίδει τὸ ἅγιόν του μυστικόν
Κ' ἡ Μοῦσα κάνει τ' ὄνομά του μαγιάτικη ἀναπνοή
Καὶ χύνει φῶς ἀθανασίας 'ς τὸ χέρι ὅπου ἔλασε!

Ὅλα 'ς τὸ μνῆμα λιώνουν μέσα ὅλα ὁ τάφος τὰ ροφᾷ.
Ὅμως δὲν λιώνει καὶ τὸ χέρι, ποῦ τρέφει τὸ φτωχὸ κρυφά,
Τὸ χέρι Ἐκείνου, ὅπου δίνει μὲ χαμογέλιο φιλικόν
Καὶ τρέμει μήπως καὶ τὸν ὄσυνε, ὡσὰν νὰ κάνη φονικό
Κ' Ἐκείνου τώρα θεὰ λύση μέσα 'ς τὸ μνῆμα τὸ κορμί,
Ὅμως τὸ χέρι του θὰ μένη, ὅπου ἐμοίραζε ψομὶ
Καὶ ἦτον φῶς 'ς τὸν τυφλωμένο, μαννούλα γιὰ τὰ ὄφρανά,
Κλειστὸ 'ς τὴ λάμπη τῆς ἡμέρας καὶ ἀνοιχτὸ 'ς τὰ σκοτεινά
Ἄχ, ὅτι ἔκαμνε ἐκεῖνον δὲν τὸ ἐγνώρισε ψυχῆ
Τὸ δακρυσμένο μόνο ἴαται τὸ ἤξευρε τοῦ δυστυχῆ
Καὶ τῶβλεπε σὰν φῶς τὴν νύχτα μέσ' 'ς τὸ σκοτάδι ὁ Λαός.
Δὲν τῶβλεπαν ἐφημερίδες . . . τῶβλεπε μόνον ὁ Θεός!

Εἰρήνη 'ς τὸ προσκέφαλό του καὶ παραδείσου μυρωδιὰ
Ἄν ὄνειρευεται ἀκόμη καὶ μέσ' 'ς τὸ μνῆμα ἡ καρδιά,
Γαλάζιο θᾶναι τ' ὄνειρό του, γιατί 'ς τὸν οὐρανὸ θὰ ζῆ,
Εἰς τοῦ πατέρα του τὸ πλάι, μὲ τὴ μαννούλα του μαζύ.
Μαυτοὺς κοιμάται 'ς τὴ γῆ μέσα, μ' αὐτοὺς ξυπνᾷ 'ς τὸν οὐρανόν.
Πλὴν κ' ἡ ζωὴ μας μὲ τὰ χρόνια μαζύ περνᾷ τὰ θλιβερά
Καὶ ποῖς τὸ ξεύρει, ποῖς τὸ ξεύρει ἂν σμιζόμε καμμιὰ φορὰ
Μ' ἐκείνους, ὅπου λαχταροῦμε καὶ μοίρας ἄρπαξε ὄργη;
Ἄχ, ἂν δὲν σμιζόμε ἀπάνω, κ' ἂν θεὰ σμιζόμε 'ς τὴ γῆ
Εἰρήνη 'ς τὸ προσκέφαλό του καὶ ῥόδο τῆς πρωτομαγιάς
Καὶ φῶς τὸ μνῆμά του νὰ ἔχῃ χαμόγελο τῆς Παναγιάς!

Τώρα 'ς τὴ γῆ ὅπου κοιμάται, λουλούδια βγαίνουν ἀπαλὰ
Κ' ἡ μυρωδιὰ τους θὰ προδώσῃ ὅσα ἐσκόρπιζε καλὰ
Τὰ δάκρυα πῶχει σφογγίσει τοῦ ξένου καὶ τοῦ ὄρφανου,
Θὰ πέφτουνε 'ς τὸ φέρετρό του ὡσὰν δροσούλα τ' οὐρανοῦ
Καὶ σάββανό του θεὰ γείνη, ἄσπρο σὰν κρῖνο, φωτεινόν,
Τὸ φόρεμα ποῦ εἶχε δώσει γιὰ νὰ ζεστάνῃ τὸ γυμνόν
Δὲν θὰ φοβᾶται τὸ σκοτάδι τὸ ἄγριο μέσα 'ς τὴ γῆ.
Τῆς ἐκκλησιαστικῆς του τὸ κανόλι θὰ τὸν φωτίζῃ σὰν αὐγὴ
Κῆπος ὁ τάφος του θὰ γείνη καὶ 'ς τὸ σταυρὸ του τὰ πουλιὰ,
Ἄπὸ τῆς γῆς του χορταράκια θὰ πλεξοῦν τὴν μικρὴ φωλιὰ
Κι' ἀπὸ τὰ κόλυβα θὰ ζῶνε, ποῦ θὰ τοῦ φέρνει ἡ στοργή
Ἀκόμη καὶ νεκρὸς θὰ δίνη ἀπὸ τοῦ τάφου του τὴ γῆ!

Σφίγγω τὸ χέρι τ' ἀδελφοῦ του, γιατί κ' ἐμένα μιά νυχτιά,
Γιατί κ' ἐμένα σὰν κ' ἐκεῖνον ἡ ἴδια μ' ἔκχιψε φωτιὰ
Κ' ἐσβέσθηκε 'ς τὴν ἀγκαλιὰ μου τ' ἀδελφί μου σὰν ἀστραπῆ,
Ἄχ, ἀπ' τὴν ἴδια τὴν ἀρρώστεια καὶ . . . ξεύρω ἀδελφί τί θαιεῖπῃ!
Ναί, ξεύρω τώρα ποῦ πηγαίνει, τὴν ὥρ' αὐτὴ ποῦ περπατᾷ,
Ὁ πικραμένος ἀδελφός του, ἀμίλητος, μ' ὄψι θολή,
Τίνος Σταυρὸ ἀγαπημένο μέσ' 'ς τοὺς σταυροὺς ἀναζητᾷ
Καὶ τίνος ὄνομα σὲ τάφου ἀπάνω μάρμαρο φιλεῖ
Εὐλογημένο νᾶν τὸ χῶμα, τὸ χῶμά του τὸ ἐλαφρὸ
Καὶ χορταράκι νὰ σκεπᾶσῃ ὅλο τὸ μνῆμα δροσερό.
Τριανταφυλλίτσα ἀπὸ τὴν Πόλι, ἀπὸ τὴν Χίο γιασεμὶ
Καὶ μενεξές ἀπ' τὴν Ἀθήνα νὰ τοῦ μυρώνῃ τὸ κορμί!

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ἐνεκὰ τῶν καθάρσεων ἡ ἔλευσις ἐνταῦθα τοῦ πρώην ἐταίρου
τῆς Γαλλικῆς-Κωμωδίας κ. A-F. Febvre ἀνεβλήθη εἰς τὴν
προσεχῆ τετάρτην. Τὰ διδαχθησόμενα ἔργα, ὡς εἶπομεν καὶ ἐν
τῷ προτέρῳ τεύχει, εἰσὶν *Le demi Monde*, τοῦ Ἀλεξάνδρου
Δουμαῦ, υἱοῦ, διδαχθὲν τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1855, *Tartufe* τοῦ
Μολιέρου, *Le Cas de Conscience*, κωμωδία μονόπρακτος τοῦ
Octave Feuille', διδαχθεῖσα τὸ πρῶτον τὸ 1867, *Ami Fritz*,
κωμωδία τρίπρακτος τοῦ Ereckmann-Chatrian καὶ *Père
Pridigue* τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμαῦ, υἱοῦ, ἄρτι ἐπαναληφθεῖσα ἐν
τῇ Γαλλικῇ-Κωμωδίᾳ. Περὶ τῶν δραματικῶν τούτων ἔργων
γενήσεται λόγος ἐκτενέστερον τῇ ἐπομένῃ κυριακῇ.

— Εἶπομεν ἐν προτέρῳ ἡμῶν Ἐπιθεωρήσει πρὸ μηνός, ὅτι ἡ
Γαλλικῆ-Κωμωδία ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εἰκοσαετίας ἐν αὐτῇ
τοῦ ἐξόχου τραγωδοῦ Mounet-Sully ἐξαιρετικῶς ἔγνω νὰ πα-
ραχωρήσῃ αὐτῷ ἄδειαν ἀπουσίας μηνῶν ἕξ καὶ ὅτι ὁ τοῦ Οἰδί-
ποδος Τυράννου ἐρμηγεύς προῦκειτο νὰ χρησιμοποίησῃ τὴν ἄδειαν
ταύτην μεταβαίνων εἰς Ἀμερικὴν, ἀλλ' ἐνεκὰ τῶν ἑορτῶν ἐν
Παρισίῳ ἐπὶ τῷ κατάπλῳ εἰς τὰ γαλλικὰ ὕδατα τοῦ ρωσικοῦ
στόλου ἔγνω νὰ ἀπέλθῃ πρότερον εἰς Ρωσίαν, ἐκ δὲ Ρωσίας διὰ
Βουδαπέστης καὶ Βουκουρεστίου νὰ ἔλθῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν
καὶ ἀπὸ ταύτης ν' ἀπέλθῃ εἰς Ἀμερικὴν. Ἐκ Παρισίων ἐλάβο-
μεν ἐντυπον ἀγγέλλον τὴν ἔλευσιν τοῦ κορυφαίου τῶν τραγωδῶν
καὶ ἐκτιθέμενον τὰ μέλη τοῦ θιάσου καὶ τὰ ἔργα, ἅπερ κατὰ τὴν
περιοδείαν αὐτοῦ διδάξει. Ὁ Mounet-Sully ἐπέτυχε τῆς συμ-
πράξεως καὶ τῆς διακεκριμένης ὑποκριτικῆς Second-Weber.
Τὰ διδαχθησόμενα ἔργα εἰσὶν αἱ κυριώταται τῶν διαπλάσεων
αὐτοῦ, ὧν προτάσσεται ἡ ἄρτι γενομένη ἐν τῷ Κρέοντι τῆς
Ἀντιγόνης περὶ ἧς ἐκτενῶς ὠμιλήσαμεν ἐν προτέρῳ Ἐπιθεωρή-
σει, ἐπιτάσσεται δ' ἀμέσως ἡ ἐξόχος διάπλασις αὐτοῦ τοῦ Οἰδί-
ποδος Τυράννου (τοῦ Σοφοκλέους). Τὰ ἄλλα δ' ἔργα εἰσὶν ὁ *Ruy-
Blas* τοῦ V. Hugo, ὁ *Hernani* τοῦ αὐτοῦ, ὁ *Hamlet* τοῦ
Σαικσπέρου καὶ ἡ *Ἀνδρομάχη* τοῦ Ρακίνα. Τὰ ἔργα ταῦτα,
πάντα τραγωδίαι, ἀνήκουσιν εἰς τὸ κλασικὸν δραματολόγιον τοῦ
ἐπιφανεστάτου Γαλλικοῦ-Θεάτρου.

Ὁδ. Ἀνθεωρέδης.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ, συγγραφεῖ-
σα μὲν γερμανιστὴ πρὸς χρῆσιν τῶν διδασκαλείων ἑκατέρου τῶν
φύλων ὑπὸ Γ. Α. Δινδέρου, ἐγκρίσει τῆς αὐστριακῆς κυβερνή-
σεως, ἐξελληνισθεῖσα δὲ ὑπὸ Κρήστου Δ. Παπαδοπούλου, τακτι-
κοῦ καθηγητοῦ τῆς φιλοσοφίας ἐν τῷ ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ καὶ
διευθυντοῦ τοῦ γενικοῦ παιδαγωγικοῦ Φροντιστηρίου. Ἐγκρίσει
τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδευ-
σεως. Ἐκδόσις δευτέρα. Ἐν Ἀθήναις, 1892. Τόμος εἰς 8ον
μέγα, σελ. ια' + 256. Τιμᾶται δρ. 4.

Ὁ ἐπεύθυνος ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ